

ORFIKA

Tin Ujević

Barve nasmeha mojega v sebi nima
modro nebo, tenek trak na kraju pogleda;
ne dosežejo moje pokojne misli
morske planjave.

Veš, da rože s plamenom gore od toplote
sončnih cvetov, od duha in barv? Enako
v mojem veselju s plamenom gori brezskrbna
lepota mladosti.

O ljubezen, prava milost veseljstva!
Sanja zlatolasa, kaj si zares ali
nisi? Žalost je sveta zame, še bolj pa je
sveto veselje.

Sveta za zmerom zame je svetla radost,
naj bo čez dan ljubezni, ali pa naj bo
v uročenih nočeh, takrat ko si Sapfo
kite razpleta,

kite vijoličaste nad tihim valom,
gleda na dnu nerazločno podobo skrivnosti,
ki jo kličejo z dvojnimi imenom:
Sreča, Usoda.

Svojo dušo ima nasmeh in prav je,
da se to ve, to je rožnati popek ustien.
On mi je luč in preprosta slast življenja
in rajski čudež.

Duh po solzah se ne meri s kadilom
vročih trav, ali to ljubezen pesmi
v veselju in pijanosti srečnega bitja
darujem zemlji.

Prevedel Božo Vodušek